

Capitolul 13

De la atenționarea, să nu se răzbune singur, ci să biruiască răul cu bine, apostolul se îndreaptă în capitolul de față la o obligație cu caracter general, care este valabilă pentru toți oamenii, și în mod deosebit pentru creștin: »Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.« (versetul 1).

»Oricine«, sau »orice suflet« - să observăm felul de exprimare; el este mai cuprinzător decât „fiecare din voi“ sau „orice creștin“, și cu siguranță este intenționat ales așa (compară capitolul 2, 9). Toate persoanele din casa unui credincios, copii, aparținători, servitori, toți sunt incluși. Creștinul în adevăr nu este *din* lume, dar el este încă *în* lume, ca și semenii lui, și el este obligat să asculte de autorități, și anume din motive care pentru el sunt de o deosebită însemnătate. În primul rând autoritatea este »rânduită de Dumnezeu«, apoi ea este »slujitorul lui Dumnezeu«, și în cele din urmă persoanele rânduite de El sunt »funcționarii lui Dumnezeu« (versetele 4, 6). Aproape că nu se pot numi motive mai serioase pentru obligațiile noastre față de autoritate. Și apostolul Petru atenționează foarte asemănător în prima sa epistolă pe credincioșii dintre cei circumciși, să fie supuși oricărei stăpâniri omenești, *pentru Domnul* (capitolul 2, 13-14).

Dar mintea dorește aici, așa cum face cu plăcere, să-și lase vocea să fie auzită, și să vină cu obiecții la porunca clară a lui Dumnezeu: „Da, dar dacă autoritatea nu recunoaște dependența ei de Dumnezeu, dacă ea acționează la îndeplinire, dă dispoziții nedrepte, și așa mai departe? Ce este de făcut atunci? Să mă *supun* și atunci necondiționat ei?“ Desigur, rămân valabile cunoscutele cuvinte rostite de apostol înaintea sinedrului: »Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni«. Dacă o autoritate ne cere ceva, care este în clară contradicție cu voia lui Dumnezeu, a cărei împlinire ne-ar încălca conștiința, atunci trebuie să ținem seama de voia lui Dumnezeu și să îi subordonăm cerințele autorității. Dar numai în acest caz. În toate celelalte cazuri trebuie să mă supun, indiferent de caracterul politic pe care îl are autoritatea, dacă este monarhie, republicană sau de orice altă natură, dacă se achită sau nu de obligațiile ei. Căci nu există autoritate sau stăpânire, care să nu fie *pusă de Dumnezeu*. Cât de mult ușurează aceasta drumul unui creștin!

În timpul când a fost scrisă scrisoarea noastră, într-adevăr nu era ușor să îndeplinești această poruncă, căci autoritățile erau exclusiv păgâne și slujeau idolilor. De aceea ea privea pe credincioșii care au întors spatele religiei de stat și cu hotărâre se împotriveau să aducă jertfe idolilor, ca fiind dușmani, îi prigoneau și îi apăsau. Cu toate acestea a rămas adevărat, că stăpânitorii erau puși de Dumnezeu, ca să pedepsească răul și să laude și să răsplătească binele (versetul 3). Stăpânirea a fost, și este și astăzi, așa cum s-a spus, »slujitorul lui Dumnezeu«. De două ori apostolul scoate accentuat în evidență aceasta în versetul 4: »El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău ... nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău.« De aceea, cine i se împotrivesc, »se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda« (versetul 2). Cu alte cuvinte: acolo unde este o stăpânire, ea este pusă de Dumnezeu; credinciosul vede pe Dumnezeu în ea și de aceea o ascultă de bună voie. Dacă nu ar face-o, ar fi neascultător față de *Dumnezeu*.

Este posibil ca această ascultare să aducă creștinului anumite neplăceri, ea are probabil în suita ei pierderi și suferințe ca urmare. Dar aceasta nu trebuie să decidă în comportarea lui. Se așteaptă el în această lume a nedreptății la altceva? El este un străin și călător în ea, cetățenia lui este în ceruri. Adus prin credință în cea mai intimă legătură cu Dumnezeu, el privește locul și moștenirea lui dincolo. El este binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești. În călătoria lui spre patria cerească el nu este chemat să-și caute dreptul în lumea aceasta, și cu atât mai puțin să acționeze la alcătuirea ei politică și socială, sau să ocupe o poziție de stăpânire în ea. El *va domni* odată împreună cu Hristos, când va sosi timpul pentru aceasta; dar partea lui actuală

este să sufere și, cât depinde de el, să trăiască în pace cu toți oamenii, să caute binele lor și »făcând ce este bine, să astupe gura oamenilor neștiutori și proști« (1 Petru 2, 15).

Dacă am înțeles aceasta, atunci poziția și comportarea noastră față de stăpânire va fi foarte simplă. Prin faptul că privim pe Dumnezeu în ea, dispar greutățile și cele mai multe probleme se rezolvă de la sine. Atunci recunoaștem și necesitatea, de a-i fi »supuși nu numai de frica *pedepsei*, ci și din îndemnul *cugetului*« (versetul 5). Din aceleași motive putem, așa cum am spus, să nu ascultăm de poruncile care sunt în contradicție cu voia lui Dumnezeu și cu caracterul nostru de creștini. Însă niciodată nu este datoria noastră să decidem *cum* a luat ființă stăpânirea care domnește momentan, *cine* să exercite puterea și *cum* să aibă aceasta loc. Oriunde ar locui un creștin și în orice poziție s-ar afla el, el trebuie să asculte *de stăpânire*, căreia el îi este supus și care domnește astăzi; dacă mâine, probabil în urma unei schimbări, vine o altă stăpânire, el trebuie să i se supună și acesteia, indiferent dacă ea îi place sau nu. El nu trebuie să cerceteze dacă hotărârile, pe care autoritatea respectivă le ia, legile, pe care ea le dă, sunt corecte sau nu sunt corecte, dacă ele îi aduc sau nu îi aduc, lui și altora, foloase sau pagubă; obligația lui este să se roage pentru stăpânire, ca Dumnezeu s-o călăuzească așa cum este corect și să-i dea înțelepciune și pricepere, ca să conducă spre binele țării și poporului, și să asculte de ea fără să murmure, în măsura în care este în concordanță cu conștiința lui. Dacă el realizează, că interesele lui nu sunt legate cu pământul acesta, ci cu cerul, atunci nu-i va fi greu să înfăptuiască cele spuse mai înainte.

Ne amintim aici automat de îndemnul insistent al apostolului din 1 Timotei 2, care astăzi sunt tot așa de valabile ca în toate timpurile: »să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru *împărați* și pentru *toți* cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea« (versetele 1-2). În loc să vorbim de autoritate, și să ne ridicăm împotriva ei și împotriva măsurilor luate de ea, poate chiar să rostim sentințe batjocoritoare la adresa ei (compară cu Tit 3, 1-2), așa cum poate avea loc ici și colo, este privilegiul nostru și datoria noastră să ne rugăm pentru ea, să înălțăm spre Dumnezeu rugăciuni de mijlocire și mulțumire. Apostolul Pavel îndeamnă, să facem aceasta *înainte de toate lucrurile*. Nu va avea respectarea cu credincioșie din partea credincioșilor a acestor îndemnuri mai mult succes decât toate celelalte eforturi, probabil bine intenționate, ca să ajute și să configureze derularea lucrurilor?

Niciodată comportarea greșită a unei stăpâniri, mari sau mici, a unui slujitor al lui Dumnezeu, nu îndreptățește pe creștin, ca să nu se achite cu credincioșie de obligațiile lui. Dacă stăpânirea greșeste în împlinirea misiunii ei ca slujitor al lui Dumnezeu, ea va avea a face cu Dumnezeu; creștinul este dator, ca în toate împrejurările »să facă binele«; și să dea tuturor ce li se cuvine, »cui datorați impozitul, dați-i impozitul, cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea« (versetul 7). Și capitolul acesta este un capitol în care avem de învățat unele lucruri; dar învățarea ne-ar fi foarte ușoară și unele plângeri și suspine ar dispărea, dacă am avea permanent înaintea ochilor, că noi suntem numai străini și călători aici jos, și că de fapt toate posesiunile noastre pământești, toate meritele noastre, și așa mai departe, nu ne aparțin propriu-zis, ci noi suntem numai »administratori«. Un lucru este sigur, dacă nu năzuim după lucruri înalte, ci ne ținem de cele smerite (capitolul 12, 16), vom da cu plăcere și de bună voie tuturor ce li se cuvine, sau ce se așteaptă să primească, și aceasta cu atât mai mult cu cât noi vedem pe *Dumnezeu* în toate și dorim să-I slujim și în aceste lucruri exterioare.

În versetul 8 apostolul merge un pas mai departe, spunând: »Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea.« Aproape că nu ne putem îndoii, că atunci când el rostește aceste îndemnuri se gândește în primul rând la obligațiile prezentate anterior, dar noi putem cu siguranță să recunoaștem în aceasta o atenționare cu privire la ușurința cu care te poți face vinovat, care din păcate se întâlnește mereu între creștini. Este și rămâne o atitudine de umilire pentru un credincios, când din anumite motive devine dator, și

aceasta ar trebui să trezească în el râvna sinceră să se achite cât mai repede de datorii, în măsura în care îi este posibil. De la această regulă generală este exclus numai *un singur* lucru, și acesta este *dragostea*. Această datorie este justificată și nu aduce nimănui dezonoare, nici lui Dumnezeu și nici oamenilor. Să te sustragi de la ea este imposibil. Dumnezeu Însuși, prin dragostea Lui, ne-a făcut datori permanenți.

Dragostea este totodată împlinirea Legii. Toate poruncile, care exprimă obligațiile omului față de semenul său, sunt sintetizate în: »Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți« (versetul 9). Această poruncă este din vechime, dar nimeni nu a fost în stare s-o țină. Numai harul, care în Hristos ne-a descoperit toată desăvârșirea și plinătatea dragostei, poate să transforme inima și să ne facă capabili să nu mai umblăm după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului; și dacă facem aceasta, atunci »cerința dreaptă a Legii este împlinită în noi« (compară cu capitolul 8, 3-4). »Dragostea nu face *niciun* rău aproapelui.« Dacă ar face rău, ar lucra împotriva naturii ei. »Dragostea este deci *împlinirea Legii*«, sau așa cum scrie apostolul galatenilor: »Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți“« (Galateni 5, 14).

Dar mai există și un alt motiv pentru creștin, să fie credincios și veghetor, și pe acesta îl numește apostolul acum. »Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua« (versetele 11-12a). Atâta timp cât »Soarele neprihănirii« nu a răsărit, durează întunericul lumii acesteia. Oamenii pot să caute în afaceri și patimile plăcerilor să uite aceasta, și probabil pentru câteva momente reușesc, dar pentru oricine, care are înțelegere spirituală și cunoaște pe Hristos, este noapte, noapte întunecoasă. Umbrele devin tot mai mari, pe măsură ce noaptea avansează. Dar în inima credinciosului este lumină; el s-a trezit din somn, în inima lui a răsărit deja luceafărul de dimineață. Noaptea a înaintat foarte mult, și în timp ce lumea continuă să doarmă, cu toate atenționările, el privește ivirea zorilor zilei. Domnul lui nu întârzie să vină, chiar dacă uni consideră că El întârzie. Fiecare zi îl aduce mai aproape de țintă, și în felul acesta el stă asemenea unui rob, care, cu mijlocul încins și cu lampa aprinsă, așteaptă pe stăpân să vină.

»Cei ce dorm, dorm noaptea, și cei ce se îmbată, se îmbată noaptea«, citim în 1 Tesaloniceni 5, 7. Ce se poate altceva aștepta de la acești oameni, decât numai »lucrările neroditoare ale întunericului«, lucruri rușinoase, al căror nume nu vrem să-l rostim cu gura? (versetele 12-13; compară cu Efeseni 5,11-12). Creștinul dimpotrivă, umblă cum se cuvine, ca ziua. Lucrările întunericului nu sunt demne de un om, care a fost eliberat de sub puterea stăpânitorului întunericului și care este chemat acum să umble ca un »copil al luminii«. Pentru el »ajunge, că în trecut a făcut voia neamurilor și a trăit în desfrânări.« El împlinește cu plăcere atenționarea: »să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii«. Desigur, fără luptă aceasta nu merge, căci noi ne găsim în împărăția satanei, a stăpânitorului întunericului, și puteri ale răutății ne stau împotriva. Dar dacă lumina, în care umblăm, este armătura noastră, dacă puterea luminii, a adevărului și a evlaviei, care aparțin acelei zile, locuiesc în inima noastră, vom descoperii atacurile și vicleniile dușmanului, ele nu vor avea acces în sufletele noastre, nu vor avea nici o putere asupra noastră. Ascultând de îndemnul: »îmbrăcați-vă în Domnul Isus«, aceasta înseamnă, în toată gândirea, vorbirea și faptele noastre exterioare să se vadă caracterul și umblarea Domnului nostru glorificat, a adevăratei lumini a zilei, nu numai că »nu vom purta grijă de firea pământească, pentru ca să-i trezim poftete« (versetul 14), nu numai că vom ceda lucrurilor, cu care aceste plăceri se hrănesc, ci și vom umbla »așa cum a umblat El«.

Încă o dată: timpul mântuirii noastre este mai aproape decât atunci când am crezut. A venit ora, când trebuie să ne trezim din somn. »De aceea zice: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și *Hristos te va lumina!*“« (Efeseni 5, 14).